

Марио Кроненберг

Без теб...

Без теб аз какво съм – прашинка в безкрая,
отчаяна, търсеца в студената бездна
За мен ти отвори вратите на Рая
и аз – простосмъртният, дръзнах да влезна

Без теб даже времето сякаш е спряло,
очакващо влюбено нашата среща
Сърцето ми в унес по теб е замряло –
мечтае за твоята целувка гореща

Без теб сякаш мрак е дошъл на Земята –
душата ми зъзне в самотна одежда
Когато те видя, изгрява Зората,
и твоята усмивка дарява надежда

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11981>]